

РОЗДІЛ 1

Коли я сиджу на даху, звівши одну ногу по цей, а другу — по той бік карниза, та дивлюся з висоти дванадцятиповерхового будинку на бостонські вулиці, не можу не думати про самогубство.

Не про *своє*. Я достатньо сильно люблю своє життя й хочу дізнатися, що чекає на мене в майбутньому.

Мене більше цікавлять інші люди й те, як вони остаточно вирішують покінчити з життям. *Чи жалкують вони про це якоїсь миті?* Коли вони відпускають руки, чи виникає в них хоч крихта жалю в той короткий момент вільного падіння, за секунду до того, як ударитися об землю? Яка саме думка посідає їх, коли вони летять униз, наближаючись до землі? Можливо, вони міркують: «От лайно. Це була погана ідея».

Так чи інакше. Я не знаю, про що вони думають.

А от я часто думаю про смерть. Особливо сьогодні. Адже всього дванадцять годин тому я зачитала найепічнішу траурну промову, яку колись доводилось чути мешканцям міста Плетора, штат Мен. Ну, можливо, вона була не найепічнішою. Але її можна сміливо назвати найбільш провальною. Враження від моєї промови залежатимуть від того, у кого ви про неї запитаете: у мене чи в моєї матері. *Моя мати, найпевніше, не розмовлятиме зі мною цілий рік після сьогоднішнього дня.*

Зрозумійте мене правильно. Просто моя промова була недостатньо проникливою, щоб увійти в історію, як, наприклад, промова Брук Шилдс на похороні Майкла Джексона. Або промова сестри Стіва Джобса. Або брата Пета Тіллмана. Але моя промова була по-своєму епічною.

Спочатку я нервувала. Урешті-решт, це був похорон надзвичайного Ендрю Блума. Усіма обожнюваного мера мого

рідного міста Плетора, штат Мен. Власника найуспішнішої в усьому місті агенції нерухомості. Чоловіка всіма обожнюваної Дженні Блум, надзвичайно шанованої асистентки вчителя в Плеторі. Та батька Лілі Блум — дивної дівчинки з неслухняним рудим волоссям, яка одного разу закохалась у безхатька, чим жахливо осоромила свою сім'ю.

До речі, це я. Я Лілі Блум, а Ендрю був моїм батьком.

Виголосивши поминальну промову на батьковій могилі, я одразу ж повернулася до Бостона. Мені треба було піднятися на дах. *Не подумайте, я не планувала вкоротити собі віку.* Я не планувала стрибати з даху. Просто хотіла подихати свіжим повітрям та побути на самоті. Адже, чорт забирай, я не можу зробити цього у своїй квартирі, на третьому поверсі. Річ у тім, що там немає можливості піднятися на дах, а ще є сусідка, яка любить співати вголос.

І ось я на даху. Не очікувала, що тут буде так прохолодно. Мені не зовсім затишно, але я вирішила залишитись тут. Звідси можна дивитись на зорі. Мертві татусі, надокучливі сусіди та сумнівні поминальні промови не здаються такими жахливими, коли нічне небо настільки ясне, що ви в буквальному розумінні відчуваєте велич Всесвіту.

Дивлячись на небо, я усвідомлюю свою мізерність. Обожую це відчуття.

Мені подобається нинішній вечір.

Ну... Дозвольте перефразувати так, щоб точніше описати свої почуття в минулому часі.

Мені *подобався* вечір.

Однак, на моє нещастя, двері, що правили за вихід на дах, відчинилися під таким натиском, ніби це сходи виштовхнули сюди людину. Двері зачинилися. Я почула швидкі кроки. Навіть не підвела погляду. Хоч би хто це прийшов, малоїмовірно, що він помітить мене тут, поки я сиджу на поруччі карниза, ліворуч від дверей. Вони зайшли так швидко. Я-бо не винна, що вони вирішили, ніби тут більше нікого немає.

Я тихенько зітхнула, заплющила очі та притулилася головою до стіни з ліпниною позаду мене, проклинаючи

Всесвіт за те, що цей момент порушено. Момент, коли я хотіла обдумати все, що відбулося за останні кілька днів. Я змирилась із вторгненням, але в мене було єдине прохання до Всесвіту: я хотіла, щоб моїм непроханим гостем виявилась жінка, а не чоловік. Якщо вже й миритися з товариством, то я б воліла, аби це була жінка.

Я достатньо сильна як на свій зріст, тому, напевно, здебільшого я зможу захистити себе. Але наразі мені занадто затишно, і тому я не дуже хочу залишатися на даху наодинці з незнайомим чоловіком просто посеред ночі. Може, мені варто подбати про свою безпеку та піти звідси, але насправді я не хочу покидати це місце. Як я вже сказала... Мені тут затишно.

Нарешті я звернула увагу на силует того, хто перехилився через карниз. Як на зло, це хлопець. Попри те, що постать перехилена, я бачу, що він високий. Його широкі плечі не вписуються в його нинішній образ: стиснувши голову обома руками, хлопець на вигляд дуже вразливий. Я помічаю, як важко він дихає. Глибоко вбирає повітря та, наче із силою, виштовхує його з грудей.

Здається, він на межі зриву. Я вагаюся, чи варто заговорити з ним, чи повинен хлопець знати, що він тут не сам. Але як делікатніше повідомити йому, що тут є я? Доки думала, як учинити, незнайомець розвернувся та кóпнув ногою один із садових стільців позаду себе.

Я здригнулась: роздався жакливий скрегіт, коли стілець полетів покрівлею. Хлопець навіть не здогадувався, що він тут не сам.

Він далі бив по стільцю. Бив знову і знову. Та стілець залишався неушкодженим під грубими ударами, хлопцеві вдалося тільки відсунути його від себе.

Поверхня стільця, мабуть, укрита стійким до морської води полімером.

Одного разу я бачила, як мій тато врізався на автомобілі в садовий стіл із полімерним покриттям, стійким до морської води. Він пошкодив бампер автомобіля, а на столі

не залишилось жодної подряпини. Мені навіть здалося, що стіл посміявся з батька.

Хлопець перестав копати стілець. Напевно, він зрозумів, що не зможе впоратися з таким високоякісним матеріалом. Він заляк над стільцем, стиснувши кулаки. По правді кажучи, я йому трішки заздрю. Цей хлопець, як справжній чемпіон, зганяє свій гнів. Нехай і на садових меблях. Очевидно, у нього, як і в мене, видався препоганий день. Але, на відміну від нього, я стримую свою агресію. Вона виявляється пасивно. А ось цей хлопець і справді дає вихід емоціям.

Колись садівництво допомагало мені дати вихід емоціям. Щоразу, відчуваючи напруження, я йшла в сад за будинком та висмикувала там усі бур'яни. Але відколи я переїхала в Бостон два роки тому, в мене немає саду. Або внутрішнього дворика. У мене навіть бур'янів немає.

Можливо, варто зганяти гнів на садовому стільці, укритому стійким до морської води полімером.

Декілька хвилин я спостерігаю за хлопцем. Мені цікаво, коли він зрушить із місця. Він просто стоїть там і дивиться на стілець. Його руки більше не стиснуті в кулаки. Тепер його руки на стегнах. Я вперше помічаю, що рукави занадто обтягують його біцепси. Сорочка пасує йому, але в руках вона замала. Він став ритись у кишнях, доки не знайшов там щось. Я впевнена, що він хоче вивільнити ще більше агресії. Він закурює сигарету з марихуаною.

Мені двадцять три роки. Я вчилась у коледжі й курила марихуану раз чи двічі. Я не засуджуватиму цього хлопця за те, що він вирішив покурити трави наодинці. Але річ у тім, що він не один. Просто не знає про це.

Він глибоко затагується та розвертається. Видихаючи дим, помічає мене. Він зупиняється тієї миті, коли ми зустрічаємося поглядами. З виразу його обличчя я розумію, що він не здивований бачити мене тут. Але й не дуже задоволений. Хлопець стоїть за десять кроків від мене, та світла від зірок навколо достатньо, щоб я помітила, як він повільно розглядає мене. Але не можу зрозуміти, про що він думає.